

הסיפור שלי

סיפור מעורר השראה
לשולחן השבת

לזכות שמואל אליהו הכהן וזוגתו שרה יסכה ולדיהם:
שירה, אוריאל מנחם הכהן, הילה, אילה שיחיו אייזנברג
יהושע וזוגתו דינה ובנם מנחם איתן שיחיו גוטמן

עת מלחמה

הרב לייבל וולף

גדלתי בבית שומר מצוות, חסידי, במלבורן, אוסטרליה, שם גם למדתי בישיבה גדולה של חב"ד. אחר כך למדתי משפטים באוניברסיטת מלבורן, ובמקביל המשכתי בלימודי התורניים בהיקף מצומצם יותר. אחרי שסיימתי את התואר, רציתי לחזור לישיבה, וכתבתי לרבי כדי לקבל את עצתו ואת ברכתו לצעד הזה.

בתגובה קיבלתי מכתב מאוד חריף, שפתח במילים הבאות: "חס ושלום ללכת עכשיו ללמוד בישיבה; זוהי עת מלחמה, ובעת מלחמה חייל אינו נוטש את החזית".

"מלחמה" שאליה התכוון הרבי היא המערכה נגד ההתבוללות שפשטה בעם היהודי, והרבי דחק בי להתגייס לאותה מערכה ולהצטרף לפעילות הקירוב והפצת היהדות בקרב צעירים אקדמאיים. הוא אמר שכאשר אתם למערכה זו, אזי לימוד התורה שלי יהיה מתוך כוונה מודעת שכל מה שאלמד, אשתף ואעביר הלאה לסטודנטים שלי. הרבי ציין, תוך ציטוט מימרה ידועה של רבותינו - שכך אזכה להצלחה בלימוד שלי "אלף פעמים ככה" מאשר אילו הייתי לומד רק לעצמי, והוסיף שכוונת מימרה זו היא "כפשוטו, ללא גוזמה!"

עצה זו של הרבי התבררה כקולעת אל המטרה. מאז, השתדלתי תמיד ללמוד מתוך מודעות לכך שכל מה שאני לומד אני עתיד למסור ולהעביר הלאה לאחרים, וגיליתי שתהליך הלמידה שלי השתבח פלאים כתוצאה מכך.

בזכות הרבי, הגשתי בשנת תש"ל (1970) מועמדות למשרה במסגרת 'הלל', הארגון למען סטודנטים יהודים בקמפוסים. כך הפכתי, יחד עם אשתי ועם תינוקנו בן שלושת החודשים, לרב מטעם 'הלל' באוניברסיטת וויסקונסין בארה"ב, הממוקמת בבירה המושלגת של המדינה, מדיסון. כמה שבועות אחרי הגעתנו למקום, הפציצה 'מחתרת מזג האוויר', ארגון שמאל רדיקלי, את בניין הפיזיקה בקמפוס, וכך זכיתי להתוודע לאופיים הסוער של חיי אוניברסיטה אמריקניים בעיצומן של המחאות נגד מלחמת וייטנאם.

הקמתי ב'הלל האוס' תחנת עזרה ראשונה שבה יוכלו סטודנטים לשטוף את הגז המדמיע מעיניהם אחרי עימותים עם המשטרה, וכך יצרתי קשרי ידידות אמיצים בקרב הסטודנטים, שכמה מהם הפכו בהמשך לאנשים די מפורסמים.

אולם, הרבי דחק בי להתמקד במשימת הפצת היהדות שלי, ולא להיות מעורב יתר על המידה בנושא מלחמת וייטנאם. הוא

אמר לי, "נכון, יש לך אחריות כלפי כל בני האדם שנבראו בעולם הזה, ולכן עליך לסייע לכל אדם המצוי בכאב. אך, בה בעת, עליך לזכור מה הם סדרי העדיפויות שלך". הוא הביא דוגמה משני אנשים שטובעים בים, כאשר האחד הוא אחיך, והשני אדם זר, וביכולתך להציל רק אחד מהם. "איש לא יבוא אליך בטענות אם תבחר להציל קודם את אחיך", אמר הרבי. "אחיך קודם בסדרי העדיפויות שלך. כמובן, אחרי שעמדת במחויבות שלך כלפי אחיך, עליך לסייע גם לזר; אך, עד אז, צריך שיהיה לך ברור היכן עליך למקד את מאמצך". אחר כך הביט בי הרבי ושאל: "ובכן, האם השלמת את כל המחויבויות שלך כלפי אחיך ואחיותיך?"

בהקשר זה של המחויבות שלי כלפי הסטודנטים היהודים, שאלתי את הרבי כיצד אוכל לפעול ולהגיע אל רבים כל כך. בשעתו, היו רשומים באוניברסיטת וויסקונסין כמעט חמישים אלף סטודנטים, שבעת אלפים מתוכם יהודים.

"איך אני, אדם יחיד ובודד, אמור לקיים קשר ויחסי גומלין עם קהילה כל כך מגוונת של שבעת אלפים איש?" שאלתי את הרבי.

תשובתו הייתה מאוד ממוקדת: "תפקידך הוא לא לעבוד עם שבעת אלפים; תפקידך לעבוד עם שבעה. כל אחד מאותם

«

מיזם מיוחד לשימור זיכרונות ועדויות על חייו ופועלו של הרבי מליובאוויטש. סיפור זה הוא אחד מני רבים שתועדו על ידינו בראיונות וידאו לאורך השנים. נכון להיום, מצויות בידינו מעל 1500 עדויות מכלי ראשון. אף שהשתדלנו כמיטב יכולתנו לאמת כל פרט, תוכנם של הסיפורים משקף את דברי הרבי כפי שאלו הובנו בשעתו על ידי השומעים והשתמרו בזיכרונם.

השבעה ימצא את השבעה שלו, ואותם השבעה ימצאו כל אחד עוד שבעה אחרים - אבל התפקיד שלך הוא להתמקד בכל שלב נתון בשבעה בלבד".

הפנמתי את העצה הזו, ומאז אני נוטה להעדיף עבודה מול יחידים מאשר מול קבוצות. כמובן, לא זנחתי את האחריות שלי כלפי כל השאר; שימשתי בתפקיד קצין הדת בקמפוס, ומתוקף תפקידי המשכתי גם לארגן תפילות ופעילויות כלליות לקראת חגי ישראל וכדומה.

אני נזכר במקרה אחד שבו הכנסתי מודעה לביטאון הסטודנטים היהודים סמוך לחג הפסח. הייתי מאוד גאה בעיצוב ובניסוח המתוחכמים של המודעה, שבה קראתי לסטודנטים לאמץ את גישתם של הקנאים היהודים מימי קדם, שהתקוממו נגד האימפריה המצרית. סברתי שהטרמינולוגיה המהפכנית הזו תעורר הזדהות בקרב הסטודנטים, לאור האווירה ששררה וההשקפה שרווחה אז.

אולם, אחרי ששלחתי לרבי העתק מהמודעה לרבי, קיבלתי מענה בלתי צפוי. הרבי ביקש לדעת מדוע אין במודעה שלי שום אזכור למצוות חג הפסח.

מכך למדתי לקח חשוב מאוד. לא משנה עד כמה הצלחת להתנסח בסגנון רדיקלי ועכשווי, הרי בסופו של דבר, אם אתה משמיט את ליבת ומהות העניין, אין כל ערך לשפה המתוחכמת שלך. מאז הקפדתי להציב בקידמה ובמרכז את המסר התורני בכל הפרסומים וההרצאות שלי.

עוד לקח חשוב שלמדתי מהרבי הוא לא לרדד את רמת ההרצאות שלי מתוך כוונה להגיע אל המכנה המשותף הנמוך ביותר בקרב הקהל. הוא אמר לי, כאשר אתה נושא דברים, תקפיד תמיד לדבר דרגה אחת מעל לרמת ההבנה שלהם. ועוד דבר, תקפיד להציג כמה שיותר מידע, כדי שהקהל שלך יקלוט שיש להם עוד הרבה מה ללמוד".

כיום אני עוסק בעיקר במסירת הרצאות ובדיבור בפני קהל; אני מבקר בכשישים וחמש ערים בשנה, ואני תמיד מקפיד לזכור את העצה הזו של הרבי.

לפעמים שליחי חב"ד שמזמינים אותי להרצות מתלוננים, "לא כולם הבינו את מה שאמרת". בתגובה אני משתף אותם בגישתו של הרבי בנוגע לכך, והם מבינים. אך, מבחינת ההשפעה הממשית, אני יודע מהמכתבים שאני מקבל שגישה זו פותחת אפיקים רבים בפני אנשים בקהל שלי. לא תמיד אני מצליח למצוא דרך לגעת בלבבות של כולם, אבל אני כן יכול לפתוח להם פתח, כך שיוכלו להמשיך הלאה בכוחות עצמם. זו הייתה עצתו של הרבי אלי, וכמובן, הוא ידע טוב מכולם.

נשארתי באוניברסיטת ויסקונסין במשך שנתיים, ואחר כך עברתי, מתוך שיקולים של טובת משפחתי, לאוניברסיטת הופסטרט בניו יורק, שם נשארתי עוד שנתיים. אבל אשתי התגעגע מאוד הביתה, לאוסטרליה, ובשלב מסוים שפכה את ליבה בפני הרבי. אף שהרבי הורה לי בעבר להמשיך לפעול

בארצות הברית, אחרי ששמע עד כמה היא אומללה, הוא שינה את עמדתו.

הוא אמר, "הדכדוך שאשתך חשה יקשה על שניכם להשיג את מידת ההצלחה שהייתם יכולים להשיג אילולא כן. לכן, אני חוזר בי מהוראתי הקודמת, ומותר בידכם את ההחלטה מה יהיה הדבר הטוב ביותר למשפחתכם".

נדהמתי עד כמה דאג הרבי לרגשות של אדם אחד, אך אז הבנתי שהרבי ראה את שלוחיו כזוג הפועל כיחידה אחת, ושהוא הבין כי מידת האושר של האחד, משפיעה ישירות על מידת יעילותו של האחר.

מאוחר יותר, כאשר פנינו אל הרבי להתייעץ בנוגע לתפקיד שאותו אמלא עם שובנו למלבורן, תהתה אשתי האם יש לי את ההכשרה המתאימה למלא את אחת המשרות שהוצעו לי.

הרבי חיך ואמר לה, "התפקיד הוא שעושה את האדם". עם הזמן, אני גיליתי עד כמה זה נכון - לעתים קרובות, שלוחי חב"ד אינם מודעים אפילו לכוחות שיש להם, עד שהם מתחילים לפעול בתחום. זהו משהו שהרבי הבין וחזה מראש, כמו עוד דברים רבים אחרים שהוא הבין וחזה מראש.

הרב לייבל וולף משמש כיום דיקן המרכז ההוליסטי 'ספיריט-גר' ע"ש ג'וזף קריס במלבורן, אוסטרליה, שם הוא מתגורר עם אשתו לאה. הוא רואיין בברוקלין בחודש חשוון תשע"ב (2011).

לזכות אבינו היקר הרב יעקב שי' מינסקי ולעילוי נשמת אמנו היקרה מרת שיינא באשע בתיה ע"ה הוקדש ע"י בנם ר' שניאור ויזכר שיחיו מינסקי

השבוע לפני:

< תשמ"א (1981) — שנה זו הייתה האחרונה שבה ערך הרבי סבב ביקורים בסדרי הפסח הנערכים במוסדות השונים בשכונה, לפני שפנה לערוך את הסדר הפרטי שלו בביתו. הרבי ביקר בישיבה לבעלי תשובה 'הדר התורה', במוסד לתלמידים 'יצאי פרס', בחדר האוכל של ישיבת 'תומכי תמימים', במוסד לעולי ברית המועצות - פרי" - שם התקיימו שני סדרים, אחד למבוגרים והשני לתלמידי המוסד - ובמכון חנה, סמינר לבעלות תשובה. בכל אחד מהמקומות נשא הרבי דברי ברכה קצרים. את 'יצאי בריה"מ בירך הרבי ברוסית, ואת 'יצאי פרס בעברית, והדברים תורגמו לפרסית. חסידים רבים ליוו את הרבי בביקורים אלו, וכשהגיעו סמוך לביתו פנה הרבי ובירכם "פסח כשר ושמח לכל אחד ואחת".¹ ט"ו בניסן

1 יומן שנת 'הקהל' בבית חיינו, ה'תשמ"א

ההקדשות שלכם מאפשרות את המשך הפצת הגיליון השבועי.

לפרטים נוספים ולהרשמה לקבלת הגיליון השבועי בדוא"ל כתבו לנו: sipursheli@jemedi.org

בסיוע חברי
THE JEM FOUNDATION

ואתה תצוה... להעלות נר תמיד